

4 ST-529/17-86

TRGOVAČKI SUD U VARAŽDINU
42000 Varaždin, Braće Radića 2

za

TRGOVAČKI SUD
U VARAŽDINU

VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

18. 04. 2018

PRIMLJENO

Podnositelj:

JOSIP GALINEC iz Zagreba, Zelinska ulica 3, OIB: 58302139318,
zastupnik po zakonu stečajnog dužnika ISTO d.d. u stečaju
do nastupanja pravnih posljedica otvaranja stečajnog postupka,
zastupan po punomoćnici odvjetnici Marti Marinović

IZVANREDNA REVIZIJA

protiv rješenja Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske
poslovni broj Pž-277/2018 od 14. veljače 2018. godine

3x

1. Rješenjem Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske Republike Hrvatske, broj 38 Pž-277/2018, od 14. veljače 2018. godine, odbijena je kao neosnovana žalba podnositelja izvanredne revizije i potvrđeno je rješenje Trgovačkog suda u Varaždinu, broj St-529/2017, od 21. prosinca 2017. godine, kojim rješenjem je otvoren stečajni postupak nad dužnikom - trgovačkim društvom ISTO dioničko društvo za usluge (sada u stečaju), Varaždin, Augusta Šenoa 4-6, OIB: 88502209643 (dalje u tekstu: "Stečajni dužnik").

2. Člankom 382. st. 2. Zakona o parničnom postupku pripisano je da u slučajevima kad se ne može podnijeti revizija iz stavka 1. istog članka (redovna revizija), može se podnijeti revizija ako odluka o sporu ovisi o rješavanju nekog materijalnopravnog ili postupnopravnog pitanja važnog za osiguranje jedinstvene primjene zakona i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni. Člankom 19. st. 8. Stečajnog zakona određeno je da se u stečajnom postupku može izjaviti izvanredna revizija ako odluka drugostupanjskog suda ovisi o rješavanju nekog materijalnopravnog ili postupnopravnog pitanja važnog za osiguranje jedinstvene primjene zakona i ravnopravnosti građana. Stoga Revident podnosi ovu reviziju obzirom da je prema mišljenju Revidenta drugostupanjski sud donio odluku na temelju pravnog pitanja bitnog za jedinstvenu primjenu prava i ravnopravnost svih u njegovoj primjeni. Glede roka za podnošenje revizije Revident je drugostupanjsku presudu zaprimio 15. ožujka 2018. godine te je revizija podnesena u prekluzivnom zakonskom roku od 30 dana budući da je posljednji dan roka pao na neradni dan, a Revident je reviziju odaslao prije isteka sljedećeg radnog dana.

3. Rješenjem Trgovačkog suda u Varaždinu, broj St-529/17, od 21. prosinca 2017., otvoren je stečajni postupak nad Stečajnim dužnikom. Kako je podneseno više odvojenih prijedloga za otvaranje stečajnog postupka (Financijska agencija, Mustafa Šahdanović, Maneda d.o.o. i Tilijska d.o.o.) prvostupanjski sud je sve prijedloge spojio i proveo jedinstveni postupak. Pri tome prvostupanjski sud nije posebno ocjenjivao jesu li ostali predlagatelji ovlašteni predlagatelji jer je temeljem odredbe čl. 110. st. 1. Stečajnog zakona (NN 75/15, dalje u tekstu: "SZ") prijedlog za otvaranje postupka podnijela Financijska agencija. U tijeku postupka pred prvostupanjskim sudom dva su trgovačka društva – Hotel Duga uvala d.o.o. i Industrogradnja d.d. Varaždin – dali izjave o pristupanju dugu sukladno članku 124. st. 1. Stečajnog zakona. Prvostupanjski sud ocijenio je, a što je prihvatio i drugostupanjski sud, da u izjavama o pristupanju dugu nije naveden način na koji se svaki od pristupatelja obvezuje ispuniti obveze Stečajnog dužnika.

Prvostupanjski sud ocijenio je da *"niti jedan pristupatelj dugu nije sudu dostavio ispravu o sadržaju i načinu ispunjenja dužnikovih obveza u skladu sa stavkom čl. 124. st. 3. SZ, pa sud uopće ne može utvrditi sadržaj i način ispunjenja dužnikovih obveza"*.

Drugostupanjski sud na to se nadovezao tvrdnjom da *"...ako nije naveden način ispunjenja tada nema osnove na temelju koje sud može ocijeniti danu izjavu, ne može je provjeriti, a slijedom toga nema niti potrebe zatražiti odgovarajuće jamstvo"*.

Međutim, suprotno stavu prvostupanjskog i drugostupanjskog suda, predane izjave o pristupanju dugu sastavljene su te njihova forma (sadržaj i način ispunjenja) u cijelosti slijede odredbu iz čl. 124. st. 3. SZ. Naime, u predmetnoj odredbi stoji da će sud odobriti pristupanje dugu *"...ako se pristupitelj obvezao da će najkasnije u roku od dva mjeseca od dana donošenja rješenja o odobrenju pristupanja dugu ispuniti sve dospjele obveze stečajnoga dužnika, a ostale, u vrijeme pristupanja dugu već nastale obveze, kako budu dospijevale"* - upravo kako glase predmetne izjave koje prileže spisu predmeta. Dakle, tekst izjava oba pristupatelja (Hotel Duga Uvala d.o.o. Zagreb i Industrogradnja d.d. Varaždin) posve je identičan tekstu koji predviđa čl. 124 st. 3. SZ.

Dužnik pri tome upire i na posve različitu praksu Visokog trgovačkog suda u drugom predmetu - u istovjetnoj situaciji. Naime, **istovjetnu izjavu o pristupanju dugu drugostupanjski sud već je ocijenio primjerenom** (Rješenje Visokog trgovačkog suda RH, broj Pž-7542/15, od 17. listopada 2015. godine), uz u cijelosti primjenjivo obrazloženje:

"Osnovano žalitelj navodi da se pobijano rješenje ne može ispitati ni u pogledu neodobravanja pristupanja dugu od strane društva Industrogradnja usluge d.o.o. Zagreb. Kao razlog za to prvostupanjski sud je u obrazloženju rješenja samo naveo da izjava nije sačinjena u skladu s člankom 50. stavak 1. Stečajnog zakona, ali nije naveo u čemu se sastoji neusklađenost izjave o pristupanju dugu i sadržaja te zakonske odredbe. Prema odredbi članka 50. stavka 1. Stečajnog zakona treća osoba može na ročištu radi izjašnjenja o prijedlogu za otvaranje stečajnog postupka dati izjavu o pristupanju dugu stečajnog dužnika. Uz izjavu je treća osoba dužna

*predočiti stečajnom sucu po javnom bilježniku ovjerovljenu ispravu o sadržaju i načinu podmirenja dužnikovih obveza prema odredbi stavka 3. ovog članka. Stečajni sudac će ocijeniti danu izjavu i, po potrebi, provjeriti je i zatražiti odgovarajuće jamstvo. **Prema stavku 3. tog članka stečajni će sudac odobriti pristupanje dugu ako se pristupatelj obvezao da će najkasnije u roku od dva mjeseca od dana donošenja rješenja o odobrenju pristupanja dugu namiriti sve dospjele obveze stečajnog dužnika, a ostale, u vrijeme pristupanja dugu već nastale obveze, kako budu dospijevale. Iz sadržaja izjave o pristupanju dugu ove osobe proizlazi da odgovara onome koji je propisan navedenim zakonskim odredbama i ovjerena je kod javnog bilježnika pa je prvostupanjski sud bio dužan ocijeniti tu izjavu, provjeriti je i eventualno zatražiti odgovarajuće jamstvo.***

Nadalje, na isti način odlučeno je i u odluci Visokog trgovačkog suda RH Pž-5448/07 od 30. siječnja 2008., u kojoj je navedeno:

“Uz izjavu je treća osoba dužna predočiti stečajnom sucu po javnom bilježniku ovjerovljenu ispravu o sadržaju i načinu podmirenja dužnikovih obveza prema odredbi stavka 3 ovog članka. Stečajni sudac će ocijeniti danu izjavu i, po potrebi, provjeriti je i zatražiti odgovarajuće jamstvo.”

Pri tome treba napomenuti da se u odnosu na gore navedena rješenja Visokog trgovačkog suda RH, broj Pž-5448/07 i broj Pž-7542/15, primjenjivao raniji Stečajni zakon (NN 44/96, 29/99, 129/00, 123/03, 197/03, 82/06, 116/10, 25/12 i 133/12), ali da je čl. 124. SZ, koji se primjenjuje u ovoj pravnoj stvari, istovjetan čl. 50. tada važećeg Stečajnog zakona te se navedena sudska praksa može u cijelosti primijeniti - i **mora biti ujednačena.**

Jednako takvo stajalište zauzeo je VTSRH i u rješenju broj Pž-4893/04 od 27. srpnja 2004. gdje navodi:

“Stečajni će sudac odobriti izjavu o pristupanju dugu ako se pristupatelj obveže da će u roku od dva mjeseca, od dana donošenja rješenja o odobrenju pristupanja dugu, namiriti sve dospjele obveze stečajnoga dužnika, a ostale, već nastale obveze u vrijeme pristupanja dugu, kako budu dospijevale. Nije valjana selektivna izjava o preuzimanju duga samo pojedinog (ili samo pojedinih) vjerovnika.”

Obzirom na naprijed navedeno, proizlazi da je Visoki trgovački sud RH odustao je od svojih ranijih stavova (svoje dosadašnje sudske prakse) glede sadržaja izjave pristupatelja dugu, a da za to nije dao nikakvo obrazloženje!

U konkretnom slučaju nižestupanjski sudovi paušalno zaključuju da izjava o pristupanju dugu nije sačinjena sukladno zakonu, ali ne navode u čemu se sastoji ta neusklađenost. Posebno jer su izjave pristupatelja koje se nalaze u spisu identične tekstu zakona (čl. 124. st. 3. SZ), ali i izjavama danim u drugim predmetima (Pž-5448/07 i Pž-7542/15), u kojima je drugostupanjski sud te izjave prihvatio - te su time navedene odluke nižestupanjskih sudova arbitrarne.

Obzirom da je:

- u stečajnom postupku ključno pitanje hoće li se stečaj nad određenim stečajnim dužnikom otvoriti ili ne, pitanje pristupatelja dugu (ukoliko pristupatelji mogu namiriti dug stečajnog dužnika te daju izjavu o pristupanju sukladno čl. 124 st. 3. SZ - stečajni postupak se obustavlja) jedno je od najvažnijih u stečajnom postupku;
- drugostupanjski sud ocijenio da izjave pristupatelja u konkretnom slučaju nisu sukladne zakonu te je propustio ocijeniti postupanje prvostupanjskog suda koje nije bilo sukladno čl. 11 st. 3. SZ odnosno u konkretnom slučaju propustio je objektivno i stručno ocijeniti mogućnost pristupatelja da namire dugovanje stečajnog dužnika;
- glede ocjene sadržaja izjave pristupatelja iz čl. 124. st. 3. SZ, vezano uz čl. 124. st. 1. SZ, drugostupanjski sud odstupio od svoje dosadašnje prakse (odluka VTS RH broj PŽ-5448/07 od 30. siječnja 2008. godine i broj PŽ-7542/15 od 17. studenog 2015. godine) - bez da za to dao bilo kakvo obrazloženje;
- konačno, stav i drugostupanjskog i prvostupanjskog suda protivan životnoj logici, ali i (dobro) poslovnoj praksi - jer se u svim financijskim i pravnim dokumentima, u slučaju kada nije eksplicitno naveden načina namirenja - podrazumijeva (bez ikakve potrebe to naglašavati) da je namirenje u novcu, odnosno da će obveza biti namirena plaćanjem.

Revident postavlja svoje prvo revizijsko pitanje:

- I. Da li Izjava o pristupanju dugu u kojoj se pristupatelj obvezuje da će najkasnije u roku od dva mjeseca od donošenja rješenja o odobrenju pristupanja dugu ispuniti sve dospjele obveze stečajnog dužnika, a ostale u vrijeme pristupanja dugu već nastale obveze kako budu dospijevale, koja je sačinjena u zakonom propisanom obliku (ovjerena od strane javnog bilježnika), ispunjava pretpostavke iz članka 124. st. 1. u vezi s člankom 124. st. 3. Stečajnog zakona, da bi sud istu mogao ocijeniti i prema potrebi, provjeriti je i zatražiti odgovarajuće jamstvo?*

Ako bi odgovor na ovo pitanje glasio DA u slučaju da je pristupatelj dugu Republika Hrvatska ili npr. Zagrebačka banka (a zasigurno bi glasio DA) - onda sporno pitanje nije sadržaj izjave o pristupanju dugu (te su i izjave dane u konkretnom slučaju u skladu sa zakonom), nego mogućnost pristupatelja da namire dugove stečajnog dužnika. Pri tome je sud, ako sam nije bio uvjeren u mogućnosti pristupatelja, od istih bio dužan zatražiti odgovarajuće jamstvo (npr. upis zalogu na nekretnini ili bankarsku garanciju ili slično).

Ovo pitanje revident smatra bitnim za jedinstvenu primjenu prava i pravnu sigurnost stoga što:

- a) o tom pitanju Vrhovni sud RH nije odlučivao, a važno je za jedinstvenu primjenu prava i pravnu sigurnost svih pristupatelja u velikom broju stečajeva - u 2016.

godini broj stečajnih predmeta je bio 18.811 (izvor: *Ministarstvo pravosuđa, Statistički pregled za 2016. godinu, Zagreb, 2017.*), sve kako bi pristupatelji znali pod kojim uvjetima, odnosno koje formalne pretpostavke moraju ispuniti da bi mogli pristupiti dugu stečajnog dužnika;

b) budući da o tom pitanju postoji različita praksa drugostupanjskog suda (u odnosu na stav koji je primijenjen u ovom predmetu), a to znači da se različiti stavovi (sudska praksa) mogu očekivati i ubuduće, a radi se o važnom pitanju o kojem ovisi hoće li nad određenim pravnim subjektom biti otvoren stečajni postupak koji može dovesti do prestanka tog pravnog subjekta u slučaju neprihvatanja takvih isprava - bez obzira što su identične propisanom zakonskom tekstu (čl. 124. st. 3. SZ) odnosno ukoliko će drugi sudovi takve isprave prihvaćati kao adekvatne to će dovesti do **različitih položaja pravnih subjekata na tržištu** jer će nekima iz iste činjenične i pravne osnove biti onemogućen nastavak obavljanja gospodarske djelatnosti, dok će drugi istu moći i dalje obavljati.

* * *

U kontekstu ovog slučaja, za očekivati je da bi odgovor na to pitanje promijenio odluku suda, odnosno da je sud ocijenio da izjave o pristupanju dugu ispunjavaju pretpostavke iz članka 124. SZ, stečajni postupak nad dužnikom bio bi sukladan čl. 124 st. 5. SZ obustavljen odnosno stečaj ne bi bio otvoren te bi stečajni dužnik nastavio sa svojom gospodarskom djelatnošću.

Ako je pravni standard isprava o pristupanju zakonom i dosadašnjim sudskim odlukama VTS RH definiran (isključivo) tekstem iz čl. 124. st. 3. SZ te do sada prihvaćan kao potpun i adekvatan za pristupanje dugu, u konkretnom slučaju zahtjev nižestupanjskih sudova prema Stečajnom dužniku i pristupateljima odstupa od tog standarda i nameće im prekomjeran teret, a posebno ih ne tretira kao i druge stečajne dužnike prema kojima je tekst isprave koji je sukladan čl. 124. st. 3. SZ bio dostatan za njihovo pristupanje dugu. Sve to posebno stoga što prvostupanjski sud nije pristupatelje upozorio na to da po njegovom kriteriju predmetne isprave (iako po svom izričaju identične čl. 124. st. 3 SZ) nisu adekvatne i/ili sukladne zakonu, niti je naveo kakve isprave bi mu bile dostatne i adekvatne i/ili sukladne zakonu, niti im je pružio priliku da iste usklade s (promijenjenim?) standardima isprava koje je nametnuo prvostupanjski, a prihvatio drugostupanjski sud - pri čemu je odstupio od svojih ranijih stavova glede sadržaja isprava i izjava o pristupanju.

Drugostupanjski sud morao je, obzirom na dosadašnje stavove drugostupanjskog suda glede sadržaja izjava o pristupanju dugu, primijetiti opisane pogreške prvostupanjskog suda te ih otkloniti, a posebno je trebao dati obrazloženje zašto je odstupio od dosadašnje sudske prakse VTS RH, kao jedinog suda drugog stupnja u stečajnim predmetima, glede sadržaja izjave stečajnog dužnika.

Bez valjanog obrazloženja stečajni dužnik nema mogućnost na učinkoviti pravni lijek jer mu nisu poznati razlozi zašto je drugostupanjski sud odstupio od dosadašnje sudske prakse VTS

RH odnosno zašto istu nije primijenio i u konkretnom slučaju, kada se radi o činjenično i pravno identičnim okolnostima.

4. Prvostupanjski sud, ali i drugostupanjski sud, donoseći pobijana rješenja, grubo su povrijedili temeljna načela stečajnog postupka, postupivši suprotno čl. 11. st. 3. SZ, koji izrijekom utvrđuje obvezu suda da, **po službenoj dužnosti, "utvrđuje sve činjenice koje su važne za stečajni postupak te radi toga može izvoditi sve potrebne dokaze."**

Prvenstveno se to odnosi na obvezu suda da utvrdi visinu nepodmirenih obveza Stečajnog dužnika, kako zbog ocjene postojanja stečajnih razloga, ali i (u ovom slučaju) zbog ocjene danih izjava o pristupanju dugu, posebno jer su u stečajnom postupku istražno i oficijozno načelo naglašeniji nego u parničnom postupku.

Naime, prvostupanjski sud je u svom rješenju na čak tri mjesta ustvrdio da (sukladno Očevidniku FINA-e od 6. prosinca 2017. godine) *"nepodmirene obveze dužnika iznose preko 14 milijuna kuna"*. Drugostupanjski sud, potom, citira tvrdnju prvostupanjskog suda (*"nepodmirene obveze dužnika od preko 14 milijuna kuna"*) te izrijekom potvrđuje da *"u cijelosti prihvaća utvrđeno činjenično stanje iz pobijanog (prvostupanjskog) rješenja"* što dodatno obrazlaže (*"pobijano rješenje može se ispitati, Izreka rješenja je razumljiva i ne proturječi sama sebi ni razlozima koji se u rješenju navode o odlučnim činjenicama koje nisu u suprotnosti sa sadržajem isprava koje se nalaze u spisu i danim iskazima"*) i zaključuje *"obrazloženje prvostupanjskog suda sadrži valjane razloge koje prihvaća i ovaj sud"*.

Ukoliko prvostupanjski sud nije smatrao osnovanim dužnikove (podnositeljeve) razloge kojima je osporavao vjerojatnost vjerovnikove tražbine (iako iz samog prvostupanjskog a ni drugostupanjskog rješenja razlozi za takvo stajalište suda nisu jasni), prvostupanjski sud je bio dužan izvršiti i uvid u priložene akte sudova i upravnih tijela na koje se dužnik (podnositelj) pozivao te ako za to ne posjeduje adekvatna znanja angažirati adekvatne vještake. Tek bi takav cjeloviti uvid omogućio sudu pravilnu ocjenu o kumulativnom ispunjenju pretpostavki za podnošenje prijedloga za otvaranje stečajnog postupka: vjerojatnosti postojanja tražbine i nekog od stečajnih razloga – navodi se u odluci Ustavnog suda Republike Hrvatske, broj U-III-4963/2008 od 30. ožujka 2011. godine.

Suprotno navedenom, prvostupanjski sud navodi kako je odbio prijedlog za provođenjem financijsko-knjigovodstvenog vještačenja jer ocjenjuje da je vještačenje predloženo s ciljem odugovlačenja postupka budući iz potvrde Financijske agencije proizlazi da nepodmirene obveze stečajnog dužnika iznose *"preko 14 milijuna kuna"* odnosno da su ispunjene pretpostavke za otvaranje stečajnog postupka.

Ako prvostupanjski sud nije ocijenio ni financijsko stanje dužnika (visinu obveza) onda ni na koji način ne može ocijeniti adekvatnost izjava o pristupanju.

Naime, u konkretnom slučaju je pristupatelj društvo Hotel Duga Uvala d.o.o. Zagreb navelo i za to podastrlo dokaze da na računu ima novčana sredstva u iznosu od 1.128.459,05 kuna i EUR 25.099,98, a društvo Industrogradnja d.d. Varaždin navelo je i za to podastrlo dokaze da

je vlasnik nekretnina vrijednosti od nekoliko stotina milijuna kuna. Stoga nije jednako duguje li stečajni dužnik npr. 1.000.000,00 kuna (jer će se taj iznos moći namiriti samo iz novčanih sredstava društva Hotel Duga Uvala d.o.o. Zagreb) ili više, što nije objektivno utvrđeno! Proizlazi to iz iskazane sumnje FINA-e u vjerodostojnost njihove isprave, kao i drugih dokumenata priloženih spisu - koji svi upućuju da nije (vjerodostojno) utvrđena visina dugovanja Stečajnog dužnika.

Upravo bi se finansijsko-knjigovodstvenim vještačenjem utvrdila visina obveza Stečajnog dužnika te utvrdilo **da li Stečajni dužnik (zajedno s pristupateljima, a ne svaki pristupatelj ponaosob!)** može ispuniti obveze, kako one dospjele, tako i one koje će tek dospjeti. Posebno uzimajući u obzir da su na ročištu dana 30. listopada 2017. Stečajni dužnik i pristupatelji dugu ponudili po potrebi i druga sredstva osiguranja o čemu se sud nije ni na koji način očitovao, a drugostupanjski sud smatra (temeljem svog stava o neadekvatnosti izjava pristupatelja) da to prvostupanjski sud nije niti trebao učiniti.

Zaključak prvostupanjskog suda, temeljem kojeg je doneseno rješenje u ovom predmetu, a koji je prihvatio i drugostupanjski sud - pogrešan je i nelogičan, što je lako razumljivo i laicima, a ne nužno isključivo finansijskim stručnjacima: Očevidnik FINA-e daje podatak samo o ukupnom iznosu neizvršenih osnova za plaćanje, što može, ali ne mora odgovarati iznosu nepodmirenih obveza dužnika. Konačno, Očevidnik svakako ne daje podatak jesu li osnove / nalozi za plaćanje utemeljeni (na zakonu).

5. Iako je izjave o pristupanju dugu ocijenio neprihvatljivim prvostupanjski sud ipak se upustio u ocjenu imovinskih mogućnosti pristupatelja duga te je od istih zatražio dodatnu dokumentaciju (zemljišnoknjižne izvratke, podatke o imovini i poslovanju) pa tako npr. navodi da društvo Hotel Duga Uvala d.o.o. Zagreb na računu ima novčana sredstva u iznosu od 1.128.459,05 kuna i EUR 25.099,98, dok društvo Industrogradnja d.d. Varaždin ima nekretnine koje su, po ocjeni prvostupanjskog suda, teško unovčive itd.

Važno je naglasiti da se glede ovog pitanja drugostupanjski sud očitovao na način da je obrazložio da bi činjenica da jedan od pristupatelja ima određeni iznos sredstava na računu, odnosno (drugi) ima dovoljno imovine za pristupanje dugu mogla biti relevantna da su davatelji izjave naveli način kako će ispuniti sve dužnikove obveze u propisanom roku jer je to pretpostavka za ocjenu sadržaja izjave i za eventualno traženje dodatnog jamstva. Pri tome drugostupanjski sud, kako je već ranije navedeno, ne daje objašnjenje što je odgovarajući sadržaj izjave o načinu ispunjenja.

Naime, izjava o pristupanju sadržajno je identična zakonskom tekstu iz čl. 124. st. 3. SZ, a pristupatelji su uz izjavu o pristupanju priložili dokaze da će dugovanje stečajnog dužnika namiriti iz novčanih sredstava i/ili nekretnina i druge imovine te će, ako je potrebno - po ocjeni suda, dati i dodatna jamstva. Zbog ocjene izjava, prvostupanjski sud je prikupio određene dokumente i iste citira.

Obzirom na naprijed navedeno, po mišljenju Revidenta, nije jasno kako su prvostupanjski i drugostupanjski sud iz naprijed navedenoga došli do zaključka da se iz izjava pristupatelja ne

može zaključiti način na koji će pristupitelji namiriti obveze stečajnog dužnika.

U izjavi o pristupanju pristupatelji su naveli sve relevantne podatke sukladno čl. 124. st. 1. i čl. 11. st. 3 SZ tj. naveli su:

1. koje će obveze Stečajnog dužnika namiriti – **da će ispuniti sve dospjele obveze stečajnoga dužnika, a ostale, u vrijeme pristupanja dugu već nastale obveze, kako budu dospijevale;**
2. u kojem roku će ispuniti naprijed navedene obveze Stečajnog dužnika – **u roku od dva mjeseca od dana donošenja rješenja o odobrenju pristupanja dugu te**
3. kako / na koji način će namiriti obvezu Stečajnog dužnika – **namirenjem u novcu odnosno plaćanjem obveza Stečajnog dužnika.**

Upravo zbog dinamike u obavljanju gospodarskih djelatnosti, zakon nije predvidio (niti bi to bilo moguće) da pristupatelji imaju dati izjavu kojom će opisivati namirenje duga poimence navedenim vjerovnicima niti redoslijed kojim će ispuniti pojedine tražbine ili način osiguranja novčanih sredstava (iz redovnog poslovanja, temeljem kredita uz zalog nekretnina, iz prodaje nekretnina ili pozajmice vlasnika ili neke kombinacije svega navedenog i drugih izvora).

Naime, to nije bio standard davanja izjave o pristupanju duga koji je bio do sada tražen u stečajnim postupcima te je na taj način Stečajnom dužniku u konkretnom slučaju nametnut nerazmjerni teret da pogađa kakva bi izjava o pristupanju dugu za nižestupanske sudove bila adekvatna odnosno da je njegov položaj u odnosu na druge stečajne dužnike neravnopravan obzirom da drugim pristupateljima takva obveza nije bila nametnuta.

* * *

Nastavno na navedeno, sukladno članku 10. SZ u predstečajnom i stečajnom postupku na odgovarajući se način primjenjuju pravila parničnog postupka koja se odnose na postupak pred trgovačkim sudovima te stoga prvostupanjski sud nije smio ostaviti podnositelja i pristupatelje u nedoumici jesu li izjave/isprave pristupatelja sukladne zakonu te jesu li dodatna jamstva potrebna ili ne - jer je isto protivno članku 219. Zakona o parničnom postupku.

U svakom slučaju **nije svrha rasprave o pretpostavkama za otvaranje stečajnog postupka da se svakog dužnika odvede u stečaj i da sud skriva od stranaka i pristupateljatelja svoje stavove glede izjava pristupatelja ili koje će radnje poduzeti radi provjere izjava pristupatelja ili glede eventualno potrebnih dodatnih jamstava.**

Po mišljenju Revidenta svrha je pružiti Stečajnom dužniku **razumnu mogućnost da iznese svoje argumente** te da se Stečajnom dužniku omogući osporiti tražbine i aktivnu legitimaciju vjerovnika odnosno da se Stečajnom dužniku omogući namiriti svoje obveze u sinergiji s pristupateljima, čime bi se omogućio nastavak poslovanja - ukoliko za isto postoje zakonske pretpostavke.

Prvostupanjski sud je, uzevši u obzir sve okolnosti slučaja, a posebno činjenicu da se upustio u provjeru imovine pristupatelja, previše "formalistički" proveo postupak one mogućivši Stečajnom dužniku i pristupateljima "procesnu jednakost oružja" na način da im je onemogućio poduzimanje adekvatnih radnji u njihovom interesu (npr. da daju izjave, dodatna jamstva, predlažu druge dokaze i sl.) odnosno da se očituju na pojedine izjave ili isprave stranaka. Obzirom da:

- o objektivnoj i potpunoj ocjeni financijskog stanja Stečajnog dužnika i pristupatelja (u kontekstu iskazane volje pristupatelja da pristupe dugu i namire dug Stečajnog dužnika) **ovisi sudska ocjena mogućnosti pristupatelja da namire dug Stečajnog dužnika;**
- FINA nije mogla potvrditi visinu neizvršenih obveza za plaćanje (Očevidnik), što može, ali i ne mora ukazivati na visinu ukupnih obveza Stečajnog dužnika, a Stečajni dužnik upirao je (i podnosio dokaze odnosno predlagao dokazne prijedloge) da su ukupne obveze mnogostruko manje od stanja neizvršenih obveza iz Očevidnika;
- usprkos navedenom, prvostupanjski sud, a što je prihvatio i drugostupanjski sud, nije smatrao da bi se trebalo provesti financijsko-knjigovodstveno vještačenje niti Stečajnog dužnika niti pristupatelja (uz obrazloženje da bi se time nepotrebno odugovlačio stečajni postupak);
- se u skladu sa stavom Ustavnog suda RH izraženog u odluci U-III-4963/2008 od 30. ožujka 2011. godine argumenti Stečajnog dužnika imaju provjeriti jer izbjegavanje jednakog / usporedivog postupanja prema strankama konkretnog stečajnog postupka ima težinu povrede dužnikovog ustavnog prava na pravično suđenje

to Revident postavlja svoje sljedeće revizijsko pitanje:

- II. Da li prvostupanjski sud u stečajnom postupku može, bez provođenja vještačenja po vještacima adekvatne struke utvrditi obveze Stečajnog dužnika te financijsko stanje Stečajnog dužnika i pristupatelja dugu te na vlastitim ocjenama zasnovati odluku, u situaciji kada se stranke u postupku (u ovom slučaju i Financijska agencija koja dvoji u vjerodostojnost svoje isprave - Očevidnika) snažno protive takvim zaključcima suda?**

Odnosno, da li je provođenje financijsko-knjigovodstvenog vještačenja stečajnog dužnika (i pristupatelja dugu) nužno radi ocjene stečajnih razloga odnosno mogućnosti pristupatelja da namire dug stečajnog dužnika u slučajevima kada o tome postoji suprotno mišljenje stranaka (i suda), pri čemu dokazi u spisu upućuju na dvojbu ili neizvjesnost vezano uz utvrđenu visinu obveza Stečajnog dužnika?

6. Važnost navedenog pitanja ogleda se u tome da u kontekstu kada pristupatelji pristupaju dugu stečajnog dužnika ocjena stanja stečajnog dužnika i pristupatelja ima se

posebno pažljivo ocijeniti jer pristupatelji postaju solidarni dužnici i odlukom suda nameće im se i obveza (solidarno) namiriti potraživanja vjerovnika, dok se stečajnom dužniku ujedno omogućava da nastavi sa svojom gospodarskom aktivnošću pri čemu se istovremeno smanjuje rizik da se potraživanje vjerovnika neće naplatiti budući više osoba odgovara za dugovanje stečajnog dužnika i to cjelokupnom imovinom pod prijetnjom da, ukoliko nisu u stanju namiriti obveze stečajnog dužnika, i sami završe u stečaju.

Ukoliko pristupatelji mogu ispuniti svoju obvezu zbog koje su pristupili dugu stečajni postupak će se obustaviti (čl. 124. st. 5. SZ), a vjerovnici će biti u cijelosti namireni te neće biti potrebno nepotrebno angažirati stečajni sud.

Pristupatelji stoga nedvojbeno osnažuju položaj stečajnog dužnika, ali i svih vjerovnika - jer osiguravaju odnosno povećavaju vjerojatnost naplate vjerovnika i stoga se njihova financijska situacija mora objektivno utvrditi, a što se može učiniti samo putem vještaka određene struke, jer sud za to ne posjeduje adekvatna znanja.

U tijeku postupka pred prvostupanjskim sudom Financijska agencija zatražila je od suda odgodu ročišta radi utvrđenja uvjeta za otvaranje stečajnog postupka do pribave pravnog mišljenja Pravnog fakulteta o učincima statusne promjene podjele trgovačkih društava na provedbu ovrhe kod Financijske agencije. Financijska agencija dalje je pojasnila da nije provela preknjiženja osnova sukladno planu podjele obzirom da nije sigurna može li sama postupiti sukladno planu podjele ili je za to potreban zahtjev svakog pojedinog vjerovnika. Prijedlog Financijske agencije sud je odbio budući da je prema mišljenju Suda nesposobnost za plaćanje dokazana upravo potvrdom Financijske agencije (za koju sama Financijska agencija navodi da nije vjerodostojna i da ista nije postupila sukladno Ovršnom zakonu, Zakonu o trgovačkim društvima i Zakonu o provedbi ovrhe na novčanim sredstvima – čime krši zakone kojih su se svi dužni pridržavati i postupati sukladno njihovim odredbama, a posebno državna institucija koja izdaje potvrde sa snagom javne isprave).

Revident ne spori da potvrda Financijske agencije ima snagu javne isprave i služi kao dokaz za utvrđenje nesposobnosti za plaćanje, ali je stava da u ovom konkretnom slučaju, kad sam izdavalac potvrde izričito navodi kako nije siguran u istinitost podataka navedenih u toj potvrdi, sud bio dužan poduzeti po službenoj dužnosti sve potrebno (čl. 11. st. 3. SZ) kako bi se utvrdilo pravo stanje stvari.

Posebno u konkretnom slučaju, zbog važne činjenice da se potvrda Financijske agencije cijeni u kontekstu izjave Financijske agencije u svojstvu predlagatelja otvaranja stečajnog postupka, dakle da sud uzme u obzir **da sam predlagatelj navodi kako nije siguran u točnost podataka sadržanih u predmetnoj potvrdi** (do te mjere da ne može potvrditi postoji li stečajni razlog).

Razvidno je kako FINA dvoji da li je ispravno postupila i to eksplicitno potvrđuje, ali takva nedoumica jedinog predlagatelja (kojeg je sud uzeo u obzir) ne sprječava i prvostupanjski i drugostupanjski sud da postupaju isključivo sukladno potvrdi FINA-e, koja nije vjerodostojna ili postoji sumnja da nije vjerodostojna, stoga bi se relevantne činjenice nedvojbeno morale

utvrditi putem adekvatnih vještaka, sve sukladno čl. 11. st. 3. SZ.

Naime, ne samo da FINA dvoji u ispravnost sadržaja (iznosa neizvršenih naloga za plaćanje) njezine potvrde, koji se ni da je nesporan ne može generalno izjednačiti s visinom ukupnih obveza dužnika, a posebno ne kada isti Revident izričito pobija po svakoj stavci, obrazlažući zašto visina njegovih obveza ne iznosi "preko 14 milijuna kuna" i to sve posebno pojašnjava kako na ročištima tako i u pismenim podnescima - na koje argumente se nižestupanjski sudovi nisu ni osvrnuli.

Po mišljenju Revidenta, sud u takvom kontekstu, kada sama FINA dvoji u neizvršene osnove za plaćanje u blokadi Stečajnog dužnika, a Stečajni dužnik snažno osporava osnovanost istih (i ukazuje da visina neizvršenih osnova ne odgovara visini obveza Stečajnog dužnika), nikako ne smije sam procjenjivati i uzeti u obzir samo jedan dokument (spornu potvrdu FINA-e) već mora procjenjivati (sukladno čl. 11. st. 3. SZ) svu dokumentaciju u spisu i provesti financijsko-knjigovodstveno vještačenje, posebno jer je isto predložio Stečajni dužnik, koji je samo na taj način mogao istaknuti svoje argumente, a sud ih provjeriti i nakon toga ocijeniti!

Revident posebno ističe da Stečajni dužnik nema neku drugu razumnu i ekonomičnu mogućnost da se njegovi navodi provjere u stečajnom postupku, osim da se provede financijsko-knjigovodstveno vještačenje.

To vještačenje svakako ne bi produljilo postupak jer sam sud daje nalog vještaku glede vremena u kojemu će sudu dostaviti vještačenje, niti bi ga bilo neekonomično provesti (stečajni dužnik i/ili pristupatelji bi snosili troškove istog), **stoga nije bilo nikakva razumna razloga ne provesti od strane Stečajnog dužnika, ali i Financijske agencije (!) predloženo financijsko-knjigovodstveno vještačenje stanja duga Stečajnog vjerovnika** odnosno provjere njegovih da dug ne iznosi onoliko koliko je to navedeno u Očevidniku odnosno jesu li pristupatelji u mogućnosti namiriti sve obveze Stečajnog dužnika.

O tom pitanju, odnosno odgovoru na to pitanje očito ovisi ocjena jesu li pristupatelji svojom imovinom mogli namiriti (iz novčanih sredstava s računa Hotela Duga Uvala d.o.o. Zagreb odnosno temeljem imovine Industrogradnje d.d. Varaždin) dug Stečajnog dužnika odnosno bi se stečajni postupak nakon provjere tvrdnji Stečajnog dužnika obustavio.

O tom pitanju ovisi i mogućnost Stečajnog dužnika da iznese svoje argumente koji pobijaju navode ovlaštenih predlagatelja i/ili zaključke sudova, odnosno mogućnost Stečajnog dužnika da pristupi sudu kao i pravo na učinkoviti pravni lijek.

To je pitanje i važno za jedinstvenu primjenu prava kako u odnosu na Stečajnog dužnika tako i drugih stečajnih dužnika - da mogu iznijeti svoje argumente pred sud (sukladno stavu Ustavnog suda RH iz odluke U-III-4963/2008), kao i dužnost suda da te argumente ocijeni i za iste da valjano i dostatno obrazloženje.

Ilustracije radi, sasvim konkretno, u ovom predmetu, dokazujući sve isključivo dokumentima koji prileže spisu, u spornom iznosu "od 14 milijuna kuna" sadržane su i slijedeće namirene, prestale ili neosnovane tražbine:

- obveza prema RH (u blokadi FINA-e u iznosu 5.015.970,98 kuna) nije umanjena za iznos tražbine temeljem pravomoćne presude P-10474/03, u visini 716.317,38 kuna, za što je izjavljen prijeboj s obvezama prema Poreznoj upravi;
- obveza prema RH (u blokadi FINA-e u iznosu 5.015.970,98 kuna) nije umanjena za iznos pogrešno zaduženih rata i više obračunatih kamata po reprogramu iz predstečajne nagodbe sklopljene nad dužnikom u ukupnom iznosu od oko 3.075.000,00 kuna (kako je detaljno obrazloženo u dopisu Poreznoj upravi od 14. listopada 2017. godine, pri čemu pogrešno knjiženje predstečajne nagodbe potvrđuje i sama Porezna uprava, u dokumentima koji prileže spisu);
- obveza prema Mustafi Šahdanoviću (u blokadi FINA-e u iznosu 1.359.233,84 kuna), koja je najvećim dijelom namirena provedenim plaćanjima, a preostala obveza (400.000,00 kuna) utvrđena je Sporazumom koji prileži spisu - u odnosu na ovu osnovu iz Očevidnika razlika između visini osnove i preostale obveze iznosi preko 950.000,00 kuna;
- premda se osnova nalazi u Očevidniku, obveza prema Jovi Malivojeviću (u iznosu 143.574,31 kune) namirena je u cijelosti - u novcu;
- isto vrijedi i za obvezu prema Milanu Sekuliću (u iznosu 309.225,28 kuna), koja je također namirena u cijelosti, u dionicama, sukladno utanačenju predstečajne nagodbe, jednako kao i drugih 10 osnova (u ukupnom iznosu 796.350,96 kuna), a u odnosu na ovrhovoditelje Milana Parać, Milana Ivković, Marka Rastović, Ivana Mendošić, Mirzeta Pajića, Zlatka Dumenčića, Senije Demirović, Ivana Cigića, Milana Markovinovića i Stjepana Posavec;
- osnove iz predmetnog Očevidnika pod brojevima 565 (P-3178/11) i 1177 (Ovrpl-7533/11), u ukupnoj visini 84.384,32 kune, FINA-a je temeljem reklamacije brisala iz Očevidnika - jer su osnove zavedene pogreškom, a bez pravnog utemeljenja.

Sve gore navedene obveze (ukupno 6.075.000,00 kuna) nalaze u Očevidniku, iako su tražbine prestale bilo namirenjem ili prijebojem odnosno neutemeljeno su ili pogrešno unesene - dio su spornog iznosa od 14 milijuna kuna, premda se, dakle, u Očevidniku ne bi smjele nalaziti.

Suma iz Očevidnika ("*preko 14 milijuna kuna*") predstavlja UKUPAN IZNOS NEIZVRŠENIH OSNOVA ZA PLAĆANJE, a što nikako ne mora biti jednako UKUPANOM IZNOSU NEPODMIRENIH OBVEZA DUŽNIKA - kako pogrešno zaključuju nižestupanjski sudovi.

U konkretnom slučaju, uzimajući u razmatranje samo nekoliko osnova navedenih gore (a za koje osnove se svi dokazi nalaze u spisu ovog predmeta), nesporno je da ukupan iznos nepodmirenih obveza dužnika nije "*preko 14 milijuna kuna*" već najviše 8 milijuna kuna.

Nadalje, od ukupno 66 osnova u predmetnom Očevidniku FINA-e (od 6. prosinca 2017. godine), njih čak 48 (odnosno tri četvrtine svih osnova) zavedeno je temeljem instituta izravne naplate, i to nakon pokretanja postupka za utvrđivanje uvjeta za otvaranje stečaja. Navedene

osnove nalaze se i dalje u Očevidniku, premda su bez pravnog temelja (u odnosu na iste podignute su tužbe po kojima još nije odlučeno). Naime, radi se o izravnoj naplati temeljem pravomoćnih presuda koje su zbog sklapanja predstečajne nagodbe (koja zamjenjuje sve ranije ovršne isprave) - izgubile svoju pravnu snagu, a o čemu se nižestupanjski sudovi nisu očitovali niti su se mogli očitovati samo temeljem potvrde FINA, već je za to trebalo provesti financijsko-knjigovodstveno vještačenje.

Osnove koje su zbog sklapanja predstečajne nagodbe izgubile pravnu snagu, uključene su u predmetnom Očevidniku u ukupnom iznosu od 4.205.785,60 kuna (ne uključujući neke već ranije navedene osnove). Time je iznos nepodmirenih obveza dužnika, za koji su sudovi sasvim pogrešno utvrdili da iznosi *"preko 14 milijuna kuna"*, sveden na manje od 3,8 milijuna kuna.

Izdvoje li se još samo obveze za komunalne usluge i davanja (osnove čiji je ukupan iznos 1.377.419,56 kuna), a koje su podjelom (uz nekretnine na koje se odnose) prešle na druga društva, dug Stečajnog dužnika iznosi manje od 2,4 milijuna kuna.

* * *

Revident je sve u svemu tijekom ovog postupka na ročištu i kroz podneske sistematično analizirao dug Stečajnog dužnika te tijekom postupka isticao da nepodmirene obveze dužnika ne iznose *"više od 14 milijuna kuna"* već ***"manje od 2,4 milijuna kuna"***, a da od tog iznosa nepodmirenih obveza daleko najveći dio (gotovo 100 posto) čine obveze prema Republici Hrvatskoj, prema kojoj Stečajni dužnik ima niz potraživanja, koja (sukladno dokazima koji prileže spisu) proizlaze iz:

- Aneksa I (Dodatka) Sporazumu, u iznosu 614.271,35 kuna 3.801.989,59 kuna;
- Sporazuma, u iznosu 8.496.011,00 kuna i, između ostalih,
- nepravomoćne presude, posl. broj P-449/15, u iznosu 2.367.792,70 EUR, uvećano za zz kamate koje teku od 21. ožujka 2001. i dosuđen trošak od 635.000,00 kuna itd.

Ukoliko prvostupanjski sud nije smatrao osnovanim razloge kojima je Stečajni dužnik osporavao vjerojatnost i iznos tražbina vjerovnika (iako iz samog prvostupanjskog rješenja razlozi za takvo stajalište suda nisu jasni), prvostupanjski sud je bio dužan izvršiti i uvid u priložene akte sudova i upravnih tijela na koje se podnositelj pozivao. Tek bi takav cjeloviti uvid omogućio sudu pravilnu ocjenu o kumulativnom ispunjenju pretpostavki za podnošenje prijedloga za otvaranje stečajnog postupka: vjerojatnosti postojanja tražbine i nekog od stečajnih razloga. Tako u odluci **Ustavnog suda Republike Hrvatske, broj U-III-4963/2008, od 30. ožujka 2011. godine**, u kojoj je naveden pravni stav da ocjena sudova o ispunjenju kumulativnih pretpostavki za otvaranje stečajnog postupka mora sadržavati razloge iz kojih je za zaključiti da dužnik ne može uredno ispunjavati svoje financijske obaveze, a da bi ovakvo stajalište sudova bilo pravno utemeljeno, u konkretnom stečajnom postupku bilo je potrebno ocijeniti i istinitost dužnikovih tvrdnji koje su, uz ostalo, dokazive pravomoćnom sudskom presudom iz koje je razvidno da država - kao vjerovnik - nema potraživanja prema podnositelju, te navodi: *"Međutim, u obrazloženju osporenog rješenja VTS-a i dalje nisu razvidni razlozi kojima se Trgovački sud u Splitu vodio kod ocjene o ispunjenju kumulativnih pretpostavki za*

otvaranje stečajnog postupka. Nisu, dakle, razvidni razlozi koji su doveli do zaključka suda prvog stupnja, a time posredno i zaključka VTS-a, da dužnik (podnositelj) ne može uredno ispunjavati svoje financijske obveze. Da bi ovakvo stajalište sudova bilo pravno utemeljeno, u konkretnom stečajnom postupku bilo je potrebno ocijeniti i istinitost dužnikovih (podnositeljevih) tvrdnji koje su, uz ostalo, dokazive pravomoćnom sudskom presudom iz koje je razvidno da država - kao vjerovnik - nema potraživanja prema podnositelju."

U konkretnom slučaju, Stečajni dužnik je iznio sve razloge zašto dug Stečajnog dužnika sadržan u potvrdi FINA-e nije točan. Štoviše, Stečajni dužnik specificirao je i relevantnu dokumentaciju (sudske odluke, sporazumi itd.) iz kojih proizlazi da potraživanje RH navedeno u Očevidniku ne postoji odnosno da Stečajni dužnik ima veće potraživanje prema RH. Niti o tom navodu, argumentu Stečajnog dužnika, nižestupanjski sudovi nisu se očitovali iako su to morali.

Pri tome treba još jednom **naglasiti da je pored Stečajnog dužnika vještačenje tražio i ovlašteni predlagatelj (FINA)** - što je prvostupanjski sud odbio, i to bez obzira što je FINA sama ustvrdila da Očevidnik nije vjerodostojan!

* * *

Stoga je očito je da je ocjenu koliko iznose nepodmirene obveze Stečajnog dužnika te mogućnost namirenja istih po pristupateljima dugu mogao dati isključivo i jedino financijski vještak - što bi bilo ključno za valjanu i zakonitu odluku u ovom predmetu.

Postupajući suprotno, **prvostupanjski sud (posredno i drugostupanjski sud) sam je donio pogrešan zaključak zamijenivši iznos neizvršenih osnova za plaćanje s iznosom nepodmirenih obveza Stečajnog dužnika** - na temelju čega je sud pogrešno zaključio o postojanju stečajnog razloga, ali i nemogućnosti podmirenja obveza od strane pristupatelja dugu, pri čemu je stečajnom dužniku oduzeo razumnu mogućnost da predstavi svoje argumente odnosno da isti budu provjereni od strane adekvatnog vještaka te kao takvi dani na sudsku ocjenu.

Stoga aktivna legitimacija ovlaštenog predlagatelja (FINA) za pokretanje stečajnog postupka nije utvrđena na način koji u razumnoj i objektivnoj mjeri otklanja sumnju u postojanje razloga za stečaj, odnosno da dug Stečajnog dužnika ne može namiriti Stečajni dužnik i/ili svi pristupatelji zajedno.

Razlozi nižestupanjskih sudova, izneseni u osporenim presudama, o tome da ne treba provoditi financijsko vještačenje kojim bi se utvrdilo postojanje stečajnih razloga odnosno kojim bi se utvrdilo (provjerilo) jesu li argumenti Stečajnog dužnika osnovani, u konkretnom slučaju nisu objektivno dostatni za odgovore na sva naprijed postavljena pitanja, posebno u kontekstu naprijed citirane odluke Ustavnog suda RH da se stečajnom dužniku i/ili pristupateljima mora omogućiti da iznesu svoje argumente kojim bi se stečajni postupak eventualno mogao obustaviti.

Na sve to Revident je ukazivao kako tijekom prvostupanjskog postupka tako i u svojoj žalbi na

rješenje o otvaranju stečajnog postupka, stoga je navedene argumente Revidenta u žalbi drugostupanjski sud morao ocijeniti i otkloniti pogreške prvostupanjskog suda, a što u konkretnom slučaju nije učinio jer se zadržao na svom pravnom stavu da izjava o pristupanju nije adekvatna te da pristupatelji nisu ispunili formalne uvjete za pristup dugu.

Posljedice tih propusta nižestupanjskih sudova su teške – otvoren je stečajni postupak te je ugrožena egzistencija Stečajnog dužnika – prijeti mu brisanje iz sudskog registra ("gašenje"), čime su ugrožena i vlasnička prava njegovih gotovo 2.800 dioničara.

Slijedom svega navedenog Revident

p r e d l a ž e

da Vrhovni sud Republike Hrvatske ukine pobijano rješenje Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj Pž-277/18 od 14. veljače.2018. godine, ukine rješenje Trgovačkog suda u Varaždinu poslovni broj St-529/17 od 21. prosinca 2017. godine i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno odlučivanje.

U Zagrebu, 16.04.2018.

Josip Galinec,
zastupan po:

ODVJETNICA
Marta Marinović
Zagreb, Petračićeva 15